

VRUCHTEN DER ZONDAGSCHOOL.

De Vereeniging ter Verbreiding der Waarheid te Amsterdam heeft ter gelegenheid van haar onlangs gevierd 25-jarig bestaan, aan de kinderen harer scholen een feestboekje uitgereikt, waarin eenige vruchten ook van hare Zondagscholen worden mededeeld, die wij in nog ruimer kring door ons blad willen mededeelen.

Nog geen jaar had de eerste Zondagschool bestaan of een harer leerlingen, een meisje van zeven jaren, dat door de cholera was aangetast, gaf blijk, dat de Heer aan haar hart had gewerkt. Toen zij hare lieve ouders zoo bitter bedroefd zag weenen, zeide zij: „Moederlief, ik zal aan deze ziekte niet sterven.“ En eindelijk herstelde zij ook aanvankelijk van deze gevaarlijke ziekte. Daarop gevolgd zenuwzinkingkoorts sloopten echter haar ligchaam, en kalm zag zij den dood naderen. Kort voor haar heengaan verzocht zij dat met haar gezongen zou worden Ps. 68: 10.

Geloofd zij God met diepst ontzag!
Hij overlaadt ons dag en dag
Met zijne gunstbewijzen.
Die God is onze zaligheid,
Wie zon die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil:
Hij schenkt, uit goedheid zonder peil,
Ons 't eeuwig zalig leven.
Hij kan, en wil, en zal in nood,
Zelfs bij het naadden van den dood,
Volkomen uitkomst geven.

Zij ontsiep met deze woorden: „Moeder, ik ga naar dien lieven Jezus toe.“

In October van het jaar 1865 kwam een meisje, 6½ jaar oud, op de Zondagschool. Zij was de dochter eener weduwe, en had haren vader nooit gekend, want die was reeds vóór zij geboren werd, overleden. Getrouw bezoeker van de Zondagschool werd er niet gevonden. Hare teksten kenden zij altijd prompt van buiten, en daarin beschaamde zij velen, want zij was de jongste leerling. Ook kon zij den volgenden zondag alles goed oververtellen. Nu, het moet dan ook gezegd worden, dat hare moeder elken zondag, als zij van de school te huis kwam, haar naar het geleerde vroeg, en dit onderzoek somwijlen in den loop der week herhaalde.

Wat was het voor dat lieve kind eene teleurstelling, toen de dokter haar, vijf maanden later, verbood uit te gaan! Zij was ziekelijk geworden, en kwijnende weg. Geduldig droeg zij haar lijden en zocht verzachting in het lezen van lieve boekjes, die men haar gaf; ook in het zingen van psalmen en gezangen. Dit laatste hield zij vol, nadat haar het lezen ontzegd was.

Doorgaande was zij opgeruimd; maar toch toen zij bemerkte dat haar leven ten einde spoedde, werd het haar soms bang om het hart. Eens riep zij in een bemaand oogwenk uit: „Was ik er maar! Hoe kom ik er nog?“ Zij erkende, dat haar hart bedorven was, dat de Heer het moest veranderen, en daar smeekte zij Hem gedurig om. Op den 12^{den} Julij 1866 kreeg zij een bezoek van een leeraar. Die bad met en voor haar. Dat deed haar goed. Op den middag en in den avond van den dag verzocht zij hare godvruchtige moeder bij herhaling dit ook te doen. Dat verkwakte haar zeer. Des nachts tusschen 11 en 12 uur riep zij op eens uit, niet met een bemaand, maar integendel met een vrolijk stemmetje: „Zingen! zingen!“ De moeder voldeed aan die behoefte door het aanheffen van Gezang 130: 6.

Jezus! uw verzoenend sterven
Blijft het rustpunt van mijn hart.
Als wij alles, alles derven,
Blijft uw liefd' ons bij in smart.
Och! wanneer mijn oog eens breekt,
't Angstig doodzweet van mij leekt,
Dat uw bloed mijn hoop dan wakke,
En mijn schuld voor God bedekke.

En zie, onderwijl de moeder dat zong, en zij in haar hartje biddend meezong, behaagde het den Heer de daarin nitgedrukte bede aan haar hart te vervullen. Ja, wij hebben grond om te vertrouwen, dat het bloed van Jezus hare schuld voor God bedekt heeft.

Op een nacht kort voor haren dood zeide zij tot hare moeder: „Zult u aan grootmoeder zeggen, dat ik naar den 'hemel ga, en daar zal ik mijn vader ontmoeten.“ Maar hoe zou dat kind nog van hare moeder kunnen scheiden, die zij zoo innig liefhad? Daar was de moeder-zelve bezwaard over. Zij had haar dochtertje toch bij den aanvang harer ziekte over den hemel gesproken, en gevraagd of zij daar wel zou willen heengaan. Het antwoord was toen: „Als moe meêgaat.“ Daarom hield de moeder niet op den Heer te smeeken, dat, zoo Hij hare eenige lieveling wilde wegnemen, Hij dan ook de banden wilde losmaken. En zie, op het einde mogt de moeder nog de verklaring hooren, „dat zij slechts God liefhad.“ Zoo leefde en stierf dat lieve kind.

Dat de Zondagschool vaak tot een zegen voor het huisgezin is, mag ook wel eene vrucht genoemd worden. Zie hiervan een voorbeeld. Een jongentje van negen jaar dat nog niet lezen kon, en wies ouders zonder God leefden, welligt omdat zij nooit op eene Zondagschool hadden gegaan, luisterde met groote aandacht naar hetgeen op de Zondagschool werd onderwezen en wist den volgenden zondag het best te antwoorden. Eens kwam zijn vader op een avond thuis en maakte een geweldig leven. Daarna ging hij naar bed en na eene poos geslapen te hebben, vroeg hij om eten. Het kind had al dien tijd als verwezen in een hoek gezeten. Zoodra hoort hij echter niet de stem van zijn vader, of hij vliegt hem om den hals, roepende: „Vader, vader!“ — „Wat is het?“ roept zijn vader. — „Och, vader!“ zeide hij snikkende, „gij hebt zoo erg gevloekt en zooveel zonden gedaan; och vader! doe het toch nooit weêr; want wat zou het mij spijten, als gij, wanneer gij stierft, niet naar den Heer Jezus gingt.“ Dat woord had eene gezegende uitwerking op dien ongelukkigen vader.

Een paar treffende voorbeelden van gebedsverhooring willen wij nu mededeelen. De vader van een gezin, waarvan vijf kinderen onze Zondagscholen bezochten, lag doodlijk krank in het gasthuis. De moeder was diep bedroefd. Haar kleine kind, zes jaren oud, stond al liefkozende naast haar en zeide: „Och, moeder! schreeuwen en huilen helpt niet, maar laten wij het aan den Heer Jezus vragen, die heeft wel dooden opgewekt; die alleen kan vader gezond maken. Kom, moe! laten wij bidden!“ En de goede God heeft dat bidden verhoord en den vader hersteld.

Op zekeren zondag kwam er voor het eerst een meisje op de school. Nadat de onderwijzer omtrent een half uur onderwijs had gegeven, zag hij, dat het kind erg bleek werd, zeer begon te beven en dat hare lipjes blaauw werden. Hij zeide tot haar: „Gij hebt de koorts, lief kind; wilt gij niet naar huis gaan?“ — „O neen,“ antwoordde zij; ik heb elken dag de koorts, en mijne ouders hebben er al alles aan gedaan, en niets helpt.“ — „Zoo,“ zeide de onderwijzer, „dan zullen wij straks den lieven Heer Jezus bidden, of Hij haar wil wegnemen.“ Vóór het verlaten der school bad de onderwijzer met het kind den Heer Jezus, of Hij, even als van Petrus' schoonmoeder, de koorts van dit meisje wilde wegnemen. Daarna gingen zij naar huis. Den volgenden zondag kwam het meisje verblijd naar den onderwijzer toegelopen, uitroepende: „Dat heeft de Heer gedaan; ja, dat heeft de Heer gedaan: want ik heb na zondag de koorts niet meer gehad!“ Nu werd de Heer ook gedankt voor de verhooring des gebeds. Het kind heeft de koorts niet meer teruggekregen.

Anna, eene trouwe zondagscholerster, was een zachtmoedig en gehoorzaam kind en kenmerkte zich door bijzondere oprechtheid en afkeer van leugenspreken. Wanneer hare moeder soms den ganschen dag afwezig was geweest en bijvoorbeeld weten wilde of door haar en hare andere kinderen de Bijbel wel gelezen was, had zij Anna slechts te vragen en bekwaam dan altijd een open en oprecht antwoord. Meermalen vond men haar stil bidden. Ook had zij Gods Woord hartelijk lief; want zij had door Gods genade leeren verstaan: „Het woord van God is eene lamp voor onze voet en een licht op ons pad.“ Daarom zocht zij den Bijbel altijd beter te leeren verstaan. Zij was ook eene liefhebster van zingen. Haar geliefdste lied was:

Mijn Jezus, die voor mij zich doodde,
Vergoot voor mij zijn hartebloed,
Heeft mij gered uit alle nooden,
Mijn zonden aan het kruis geboet.
Neen, wereld, 'k ben u schijnschoon moe:
'k Behoor mijn Jezus eeuwig toe.

Toch zou zij eerst op haar sterfbed, op den leeftijd van 12 jaren den volken vrede door het bloed des kruises leeren kennen. — Eens vroeg zij: „Moe! zou het wel goed met mij zijn? Zou ik wel binnenkomen?“ En moeders antwoord was: „Kind, bid; en houd maar vast aan den Heer Jezus.“ En toen deze kort daarop vroeg hoe het nu met haar was, antwoordde zij: „Moe! de Heer laat geen waren bidder staan.“ Later vroeg men haar waaraan zij dacht, en daarop antwoordde zij: „Ik denk er over of mijn naam opgeschreven mag zijn in dat vreugdeboek, en of ik ontbonden mag worden om met den Heer te zijn.“

Eens toen haar moeder terug kwam van eene boodschap die zij had gedaan, vertelde dit meisje haar dat zij in haar afwezen den Heer gevraagd had, of Hij haar zijne liefde wilde betoonen. De Heer, zeide zij, had haar gebed verhoord, ja zelfs boven verwachting. Zij verklaarde dat zij Hem gezien had, „en“ zeide zij, „Hij was niet boos op mij, maar vriendelijk; Hij stond voor mij met open armen.“ Zij had nog nooit zoo iets gezien, en zeide, zulk eene heerlijkheid en schoonheid nimmer te zullen vergeten.

Toen men haar vroeg of zij niet wenschte te blijven, antwoordde zij: „Voor alle schatten der wereld zou ik niet willen missen wat mij nu wacht.“ Hoe lief zij hare moeder had, kon zij toch op de vraag of zij hare moeder verlaten kon, met gerustheid en blijmoedigheid antwoorden: „Ja; want ik ga naar den hemel.“ In die verzekerdheid der zaligheid is deze zondagscholerster heengegaan. Zij heeft bewaarheid wat zij zelve zoo dikwerf gezongen had en anderen met haar:

O wat vreugd, o wat vreugd,
Den Heer te kennen in zijn jeugd!

T. M. L.

PERZIKEN, MAAR GEEN BIJBEL.

Niet lang geleden kwam een kleine jongen bij eenen onderwijzer van de Zondagschool. Hij droeg een mandje met perziken aan den arm, waarmede hij eene weg van zes uren had afgelegd om ze in te ruilen tegen zondagschoolboekjes. De onderwijzer keek aandachtig naar het met zweet bedekte gelaat van het knaapje en luisterde naar diens korte geschiedenis.

„We hebben geen zondagschool, waar ik woon (vertelde het kind). Vader is dood en moeder ook. Ik zorg voor mijn zusje. 's Avonds kan ik lezen, als mijn werk af is. Ik heb geen geld om een boek te koopen. Wil u mijne perziken nemen, mijnheer? Geef mij als het u blijft maar zoo veel boeken als u kunt. Ik wou zoo graag in den Bijbel leeren lezen, en mijn zusje ook.“

Het spreekt van zelf dat de onderwijzer gaarne voldeed aan het verzoek van den knaap, die zulk eene lange reis gemaakt had, met zulk een goed doel voor oogen.

DE VASTE GROND VAN VERTROUWEN.

Gedurende de laatste opwekking in Ierland werd een arme, half onnoozele knaap, die bekend was om zijn slecht gedrag, van zonden overtuigd. De verandering die er bij hem plaats greep, was zoo merkbaar, dat een predikant, die dat gedeelte van het eiland bezocht, om te onderzoeken of al hetgeen omtrent de opwekking verteld werd, waar was, naar den jongen toeging, daar hij twijfelde aan de werkelijkheid zijner bekeering. Na door eenige vragen zijn geloof onderzocht te hebben, zeide hij tot hem: „Zijt gij niet bang om tot uwe zondige wegen terug te keeren, als ge aan uzelf zijn overgelaten?“ Hij gaf dit heerlijke antwoord: „Al beef ik op de Rots, zoo zal de Rots toch niet onder mij beven.“

Een kleine jongen was zeer ziek. Een zijner makkertjes kwam hem bezoeken.

„O, Jan, ik ga sterven.“

„En hoe ziet de dood er uit, Jakob?“

„Koud en donker.“

„Ja, maar ge weet dat de meester zeide, dat wij naar Jezus moeten zien. De dood is Jezus niet! Zie daar dus niet naar.“

Het stervende kind was getroost en riep gedurig: „Zie naar Jezus,“ en ontsiep.